

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3554

гр. София, 23.11.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Г. Б. Ц.

като разглежда докладваното от Г. Б. Ц. Частно наказателно дело № 20221110209449 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 НПК.

С Постановление от 11.07.2022г. на прокурор в Софийска районна прокуратура, деловодно изведено на 13.07.2022г., на основание чл. 243, ал.1, т.1, вр.чл.24, ал.1, т.1, предл. 2 НПК, е прекратено наказателното производство по досъдебно производство №15232/2018 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр. пр. №1396/2018 г. по описа на СРП, образувано и водено за престъпление чл. 134, ал. 2, вр.ал. 1 от НК.

Срещу постановления прокурорски акт е постъпила жалба от Г. С. Ц., в качеството ѝ на пострадало от престъплението лице, чрез повереника ѝ адв. С. - САК. Изразено е недоволство от прекратяването на наказателното производство, породено от едностранчивото и превратно обсъждане на наличната доказателствената съвкупност от страна на наблюдаващия делото прокурор, довела го до неправилно формиране по вътрешно убеждение правни изводи за липсата на осъществен състав на престъпление от общ характер. Релевират се доводи, че разследването не е водено обективно, всестранно и пълно. Оспорва се заключението на приетата по делото комплексна съдебно- медицинска експертиза с аргумента, че същото не е изготвено на база всички представени медицински документи и събраните свидетелски показания. Не се възприемат изводите на ръководно-решаващия орган по приложението на материалния закон, направени въз основа на установените в хода на производството факти. Претендира се доказаност на причинена средна или тежка телесна повреда на пострадалата в резултат на немарливо изпълнение на правнорегламентирана дейност – медицинска интервенция по поставяне на хиялуранов филър в устните. Отправена е молба обжалваният акт да бъде отменен, а делото - върнато на СРП със задължителни указания по приложението на закона.

Софийски районен съд, след като извърши цялостна служебна преценка по редовността и допустимостта на депозираната жалба и провери законосъобразността на атакуваното постановление, намери за установено следното:

Жалбата е подадена срещу прокурорски акт от категорията на подлежащите на съдебен контрол. Изхожда от процесуално легитимирано лице – пострадалата. Съобщението за изготвянето на атакуваното постановление е било връчено на повереника на Ц. на 18.07.2022 г. Жалбата е подадена на 22.07.2022г. чрез СРП. По изложените аргументи следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдебният контрол върху постановленията за прекратяване на наказателното производство следва да даде отговор на въпросите дали са извършени всички необходими действия по разследването, изяснена ли е фактическата обстановка и правилна ли е дадената материалноправна квалификация на инкриминираните деяния. На съда е вменено позитивно задължение да провери, както обосноваността на атакувания прокурорски акт - доколко възприетите фактически положения са изводими от доказателствената съвкупност или пък вътрешното убеждение на прокурора по фактите е опорочено, поради игнорирането на част от доказателствените материали или тяхното изопачаване, така и неговата законосъобразност /материална и процесуална/ – дали при точно установена фактология, материалният закон е приложен правилно и дали не е допуснато съществено процесуално нарушение в процеса по събиране, приобщаване и последваща оценка на доказателствените източници.

При извършената цялостна служебна проверка на обосноваността и законосъобразността на постановения прокурорски акт, с който е финализирано наказателното производство по досъдебно производство № 1396/2018г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр. пр. №14146/2018г. по описа на СРП, настоящият съдебен състав намира, че същият е постановен при нарушаване основните принципи на наказателния процес по чл.13, ал.1 от НПК, чл.14, ал.1 от НПК и чл.107, ал.5 от НПК. Не е съблюдавано изискването за извършване на всестранно, обективно и пълно изследване на всички релевантни към конкретния казус обстоятелства. Закономерна последица от така констатираното нарушение се явява и формираният порок в изразената воля на наблюдаващия прокурор досежно възприетия извод, че в случая не се обуславя наличието на съставомерно престъпно посегателство.

Въз основа на събрания по делото доказателствен материал, в частност показанията на свидетелите Г. С. Ц., С. Г. Ц., Е. Т. Б., С. Т. М., А. Г. М. - З., както и приобщени към делото документи – анатомо - патологично изследване от д-р Б. Г., психологичен доклад от д-р Л., доклад от д-р Р., документация по повод изпълнена процедура по инжектиране на хиалуронов филър, отговори от Изпълнителна агенция „Медицински одит“ с приложения към тях, ограничителна заповед и решение на Окръжен съд на Саутхемптън, свидетелство за призната специалност на д-р Бърдаров, медицински документи от проведени прегледи и снимки от образни изследвания на Г. Ц., решения на СГС и САС, експертни заключения по

други (граждански) дела, както и изготвените и приети по делото комплексни съдебно-медицински и съдебнопсихиатрични и психологични експертизи по отношение на Г. Ц., наблюдаващият прокурор е извел следната фактическа обстановка:

На 19.12.2013г. пострадалата - свид. Г. С. Ц. се подложила на козметична манипулация - инжектиране на хиалуронова киселина в устните. Интервенцията била изпълнена от свид. Е. Б. – лекар със специалност „Козметична (естетична) хирургия“, комуто асистирала специализант – лекар - свид. А. М., в Център за естетична медицина „С. е.“, находящ се на адрес: гр. София, ул. „А. Р.“ №6, стопанисван от „Сп. Гр.“ ООД, със съдружници Е. Б., А. Т. и С. М.. Към 2013 г. центърът не бил регистриран към СРЗИ като лечебно заведение за извънболнична помощ.

Било планирано инжектиране на продукт с наименование „Т. К“ – изделие на швейцарската лаборатория „Т.“, дистрибутор на което за територията на Република България било „Сп. Г.“ ООД с управител – свид. С. М.. Преди пристъпване към процедурата пострадалата подписала формуляр за информирано съгласие. В него изрично били разяснени като възможни странични ефекти след инжектиране на продукта оток, сърбеж и леки болки, които обикновено изчезвали до 72 часа, зачервяване и хематоми, втвърдяване и промяна цвета на инжектираното място.

Вечерта след проведената апликация на филтъра, както и в следващите дни свид. Ц., по нейни твърдения, изпитвала дискомфорт, изразяващ се в болки в зъбите и устните, оток и силно парене, които с времето обхванали главата и врата. Тъй като симптомите не отшумявали, пострадалата посетила за преглед невролог, хирург – стоматолог и други специалисти. Не била установена обаче причината за болезнените усещания.

Въпреки здравословните си смущения свид. Ц. не потърсила лекаря, инжектирал хиалурон в устните ѝ, а през юни 2014г. заминала за Кралство Великобритания. Макар болките ѝ да се задълбочавали, независимо от приемани успокояващи медикаменти, тя не се подложила на нови прегледи, поради високите цени на медицинската помощ в държавата. Въз основа на прочетени мнения и статии в интернет, пострадалата достигнала до извод, че вероятна причина за състоянието ѝ е извършената върху нея естетична процедура. По този повод през месец септември 2014г. тя установила контакт по телефона със свид. Б., пред когото споделила оплакванията си. По нейно настояване от „Сп. г.“ ООД ѝ изпратили препис от документацията във връзка с интервенцията върху нея. Между Ц. и представителите на дружеството възникнали разногласия, вследствие на които пострадалата започнала системно да притеснява свидетелите Б. и М. по телефона с обвинения за причинени в резултат от приложената спрямо нея процедура възли и некроза на тъканите в областта на устните, обезобразяване, влошен психологичен статус, както и твърдения, че умирала.

Междувременно, Ц. заминала за Кралство Испания, където се установила при своя баща – свид. С. Г. Ц.. През времето на престоя си и с оглед продължаващите оплаквания тя предприела прегледи при различни медицински специалисти.

През февруари 2015 г. тя се завърнала в Република България, където след

предварителна уговорка посетила специалиста, извършил разкрасителната процедура – д-р Б.. При проведения преглед обаче не бил констатиран здравословен проблем. Не се потвърдили оплакванията за възли и некроза на тъкани. Не били открити и следи от инжектирания препарат. Резултатът бил съобщен на пострадалата, с пояснението, че подобни на описваните от нея странични ефекти са били евентуално установими в кратък период след процедурата, но не и след изминалите дълги месеци. Отговорите не удовлетворили свид. Ц., която продължила с настойчивост да търси контакт по телефона с лекарите, участвали в инжектирането на филъра – Б. и М., както и управителя на „Сп. г.“ООД – С. М.. Позволила си дори да отправя заплахи, включително чрез имейл – кореспонденция, като създала и фалшиви профили на свид. М. в няколко порно- сайта.

Междувременно, пострадалата установила контакт с дружеството - производител на препарата и уговорила час за преглед при водещия експерт по редки и нежелани ефекти от препарата към лабораторията – д-р Ф. Р. С.. По този повод през месец юни 2015 г. тя посетила гр. Дюселдорф във Федерална Република Германия. Останала обаче неудовлетворена, тъй като и този специалист не установил причината за споделените от нея като продължаващи болезнени усещания. Тя предприела вербални заплахи срещу д-р С., като публикувала в онлайн – пространството и негативни коментари за него и за дружеството – производител на препарата Teosial Kiss.

По повод словесните нападки на Ц., от името на д-р Свобода и управителя на „С. г.“ООД С. М. били подадени иски пред английски съдебен орган. С решение на Окръжен съд на Саутхемптън от 14.09.2015г. пострадалата била осъдена да не упражнява курс на поведение, обезпокояващо ищите. Срещу нея били издадени и две ограничителни заповеди.

През месец декември 2015г. свид. Ц. посетила частна лаборатория в Кралство Испания, където била прегледана от д-р Л. Р. – специалист към Център за Експертиза „Т“. Същият извършил биопсия, изземвайки част от тъкан в областта на устните на пострадалата, където същата твърдяла, че е бил поставен хиалуронови филър. Същата била изследвана от д-р Бланко Гомес, изготвил анатомо- патологичен доклад, в който описал като обективна находка наличието на полимер „метал за татуировки“. Въз основа на него, на личен преглед и допълнителни изследвания д-р Л. Р. изготвил доклад, в който обсъдил заключенето на д-р Г. и споделил становище, че съобразно медицинските стандарти е недопустимо прилагането на материала, от който били установени хистологични следи в проведената естетична процедура.

През време на престоя си в Кралство Испания, поради направен суициден опит, свид. Ц. започнала посещения и при психиатър. По този повод през месец февруари 2016г. било изготвено и заключение от психологична експертиза досежно психичното ѝ състояние.

През месец юни 2018г. пострадалата подала жалба до Софийска районна прокуратура срещу д-р Б. извършената от него манипулация и резултатите от нея, по повод която било образувано досъдебно производство по пр. пр.№1396/2018г. по описа на СРП. В неговия ход

били изготвени съдебно – медицинска и съдебно- психиатрична и психологична експертизи.

С постановление на прокурор при Софийска районна прокуратура от 14.06.2019г. наказателното производство било прекратено с постановление на СРП. Актът бил атакуван пред Софийски районен съд, който го отменил, издавайки конкретни указания по приложението на закона. Определението на първоинстанционния съд било потвърдено от Софийски градски съд на 01.11.2019 г.

В хода на продължилото разследване била допусната повторна съдебно-психиатрична експертиза, достигнала до изводи за липса на психично заболяване в тесния смисъл на понятието у пострадалата, респ. за данни за краткотрайно или продължително качествено растройство на съзнанието ѝ и загуба на поведенчески контрол. Съгласно вещите лица, Ц. могла да разбира свойството и значението и да ръководи постъпките си към 2013 г. и впоследствие, като при желание е можела правилно да отразява действителността.

Била допусната и приета и допълнителна комплексна съдебно – медицинска експертиза, съгласно която на Ц. не била причинена телесна повреда по смисъла на Наказателния кодекс. В заключението си вещите лица споделяли становище, че след проведената манипулация не са били нанесени увреждания, а описваните симптоми от Ц., макар да били свързани с козметичната апликация, не следвало да се разглеждат като телесна повреда с оглед подписаното от пострадалата информирано съгласие. Експертите формулирали и предложение да се подложи на изследване нивото на лития в кръвта на Ц. с цел изясняване дали същата не страда от психично заболяване „Биполарно растройство“.

Успоредно с воденото наказателно производство по предявен от свид. Ц. граждански иск за непозволено увреждане срещу „С. Г.“ЕООД и Е. Т. Б. било образувано гражданско дело №16985/2018 г. по описа на 7 състав, СГС, I ГО, приключило с решение, с което претенциите на ищцата били отхвърлени като неоснователни. Съдебният акт бил потвърден с решение на САС №57/13.01.2022 г. Не е събрана информация за влизането му в сила.

При така приетите като установени фактически положения, наблюдаващият прокурор е достигнал до извод за липсата на реализиран състав на престъпление, като е аргументирал същия с отсъствието на преки и косвени доказателствени източници в подкрепа на тезата за реализирано престъпление против здравето на свид. Г. Ц.. В тази насока е ангажирал доводи за достатъчност на доказателствената маса, върху която да позове своето заключение.

Поставяйки паралел между спорното и безспорното и провеждайки собствен анализ, този съд приема, че събраните по делото гласни доказателствени средства разкриват синхрон помежду си и еднопосочно предлагат факти за хронологията на отношенията, в които е встъпвала пострадалата с медицинските специалисти, участвали в извършената спрямо нея медицинска апликация, част от последващите инициирани в резултат на оплакванията ѝ медицински прегледи и консултации, респ. съставените в тази връзка, различни по вида си медицински документи. Установява се последователност в твърденията на самата Ц. и нейния баща – свид. С. Ц., относно вариациите в нейното състояние (физическо и психическо) и търсените отговори, данни за които се съдържат в приложените

от пострадалата копия на медицинска документация, изготвена по повод посещенията ѝ при различни специалисти в страната и чужбина. Категорични са констатациите и за непремерените, крайни реакции на пострадалата, изразили се в словесна агресия срещу извършилите манипулация лекари, дистрибуторите на препарата и лабораторията – производител на Teossial Kiss, последвано от инициирани от засегнатите лица съдебни производства и техният резултат, сведения за което се откриват, както в показанията на Ц., нейния баща, свидетелите Б., М., М., така и в част от приложените по делото и свързани с тези обстоятелства документи.

След запознаване с приобщения по делото доказателствен материал обаче контролиращата съдебна инстанция не е склонна да сподели застъпеното окончателно становище на прокуратурата за отсъствие на достатъчно доказателства за извършено противоправно и наказуемо деяние, доколкото намира същото за преждевременно формирано. То е изградено при избирателна оценка на инкорпорираните до този момент по делото доказателства и доказателствени средства, част от които дори не са били поставени в ползрението на решаващия орган, а други са анализирани само в отделни пасажии, довело до придаване на различно звучене, несъответно на разкриващото се такова от цялостния им прочит. Редица противоречия не са били подложени на обсъждане и не са изложени съображения, защо едни от доказателствените източници се възприемат, а други са отхвърлени като несъстоятелни. Въпроси от значение за казуса са останали неизяснени поради непълнота на доказателствени материали, която не е обективно обусловена, а е резултат от недостатъчна процесуална активност на разследващите органи.

Безспорно, при преценка законосъобразността на извършения анализ на доказателствата и изводите за фактите и правото съдът не може да надхвърля своите правомощия, като чрез собствена, различна от изложената от прокурора интерпретация указва какви обвинения да се повдигнат и срещу кои лица. Конституционно гарантирано е правомощието на прокуратурата да приеме или откаже наказателно преследване. Същото обаче не е равнозначно на неограничена възможност да се решава делото по същество без извършването на пълен анализ на всички събрани доказателствени източници. Неправилното и неизчерпателно тълкуване на доказателствата по делото за обосноваване на определен извод е аналог на необоснованост на правораздавателния акт. Подкрепящи този извод аргументи се откриват и в практиката на ЕСПЧ, в частност в решението по делото *Anđelković v. Serbia* (no.1401/08) от 09.07.2013г., където е отбелязано, че е нарушено правото по чл.6, §1 от ЕКПЧОС, когато решение по съществото на един казус е „произволно или явно необосновано“, или може да се приеме, че няма „правна основа“. Това тълкуване се явява относимо и към съдържанието на прокурорските актове. Решението за изхода на производството винаги е обусловено от пораждащите действие в наказателния процес основни негови начала, едно от които се явява и принципът за обективност, всестранност и пълнота на провежданото разследване.

В постановлението на СРП се акцентира върху категоричността на извода, наложен от прочита на доказателствения материал, че на пострадалата не е причинена телесна

повреда по смисъла на Наказателния кодекс, която да е поставена като резултат в причинно - следствена връзка с изпълнената медицинска процедура по поставяне на хиалуронов филър в устните ѝ. Така формиран обаче същият не се споделя от настоящия съдебен състав, доколкото, както е било аргументирано и от други съдебни инстанции, реализирали инцидентен контрол върху предходното постановление за прекратяване на производството, все още въпросът относно наличието или не на допуснати пропуски в поведението на медицинските специалисти, участвали в интервенцията, обосноваващи евентуално и проявена от тях професионална непредпазливост, не е изяснен в нужната степен, за да позволи с категоричност да се твърди липса на извършено престъпно посегателство. Този съд не намира основания, за да отстъпи от вече изразената от предходните съдебни състави позиция, че с оглед убедителност и изключване на всякакви съмнения при анализа на фактите, е необходимо изясняване на конкретно маркирани въпроси из областта на медицинската наука, които указания са били игнорирани в хода на разследването. Последното се налага от прочита на приетите по делото заключения на вещи лица - съдебни медици, в които не се открива анализ на реда, методите, средствата, начина на изпълнението на манипулацията и установените, съответно обективирани и в част от събраните по делото медицински документи, данни за състоянието на Ц. след нея. Същевременно, резултатите от извършеното експертно изследване в рамките на допълнителната съдебно - медицинска експертиза се отличават с крайна немотивираност и дори издават своеобразен отказ да се изпълнят задълженията, които законът е поставил пред привлечените в рамките на наказателното производство експерти и разписани в нормите на чл.144 - 154 от НПК.

В обсъжданата експертиза е формулиран лаконичен отрицателен отговор на въпроса относно това било ли е причинено към 2013г. увреждане на пострадалата вследствие на изпълнената върху нея медицинска процедура. Същият обаче не е предхождан, респ. съпътстван от аргументация, върху кои обективни данни, съдържащи се в кои документални източници, е позован. Прави впечатление, че експертите са съсредоточили усилия да обосноват категорично изключване на отговорност на здравните работници при наличието на подписано от пациента информирано съгласие за процедурата. Да се възприеме безкритично подобно становище е недопустимо, доколкото то, от една страна, отразява взето отношение от вещите лица по правни въпроси – тези за отговорността и вината, излизащи извън тяхната компетентност и по които отговор следва да предостави единствено ръководно - решаващият орган в наказателното производство, при това след задълбочен анализ поотделно и в съвкупност на приобщения по делото доказателствен материал. От друга страна, подобно абсолютизирано мнение е поставено в разрез с гаранцията на чл.14, ал.2 от НПК, съгласно която доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително установена сила. Безспорно, подписаното информирано съгласие от пациент винаги се свързва с регламентацията на предвидимите, но невинаги предотвратими рискове от възникване на усложнения при или по повод извършване на медицински манипулации, като се явява проекция на принципа „комуто ползите, нему и вредите“, установен и в нормата на чл.88 от Закона за здравето. Когато пациентът се е съгласил с определена интервенция, след като е получил информация за възможните странични

негативни ефекти от нея, рискът от тези конкретни усложнения, присъщи за предприетите дейности, преминава върху него. Така възприетите положения обаче не са абсолютни, като те се изключват, когато е нарушен алгоритъмът на съответната специализирана медицинска намеса и следоперативното възстановяване, когато манипулацията е изпълнена непрофесионално, когато не е създадена организация за предотвратяване на странични фактори, като инфекции, неправилна апликация, ползване на медикаменти с компрометирано качество и пр. В този смисъл, да се довери на застъпеното от вещите лица мнение, че при наличие на информирано съгласие от Ц., нейните оплаквания не можело да се разглеждат като основание за търсене на отговорност от лекарите, поставили филъра, означава прокурорът да игнорира правомощието си за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото.

Горният извод се налага още повече когато, видно от описанието на предвидимите, вероятни странични ефекти от манипулацията, вписани в бланката за информирано съгласие, същите следва да се проявят след интервенцията и да отшумят в относително кратки времеви интервали. Последното обаче не се припокрива с твърденията на самата пострадала за продължителността на усложненията, а и с представения от нея доклад от д-р Л. Р., изготвен след преглед и биопсия, с намерена следа от биополимер, наличието на който в хиалуронова киселина е обосновано като недопустимо и в разрез с медицинските стандарти. Тук е мястото да се акцентира и върху поредния съществен пропуск на разследващите органи да поставят към вещите лица по допълнителната експертиза задачата да обсъдят в своето заключение частното анатомо - патологично изследване и експертния доклад, изготвени от д-р Л. Р. и д-р Б. Г.. Тези документи са маркирани в допълнителната съдебно - медицинска експертиза, но въобще не са подложени на анализ, въпреки очевидната необходимост от извършването на такъв по въпросите дали те насочват към конкретно причинени на Ц. увреждания, без последните да се ограничават само до форми на външно загрозяване, но и други физиологични смущения, свързани със засягане на нерви, инфектиране на тъкани, разпространение на инфекции, новообразувания, а дори и възможни нарушения на мозъчни функции, дадени във връзка с извършената манипулация - начина на апликация на филъра или с оглед ползваното вещество, респ. дори с периода след интервенцията (2015 г. - 2016 г., когато са правени изследванията в Испания). Отсъства и обсъждане на вероятността самата пострадала да е предизвикала с поведението си определени последствия. Липсва и отговор отшумели ли са описваните от Ц. симптоми или към момента съществуват още остатъчни такива и има ли изследвания, които да бъдат направени, за да се установи по-точна картина на нейното състояние. Следва да се отбележи, че в доклада си д-р Ривера е извел своя хистологичен анализ върху наблюдение на тъкан, иззета чрез биопсия, от която към настоящия момент (в случай че медицинските стандарти в Кралство Испания са унифицирани с тези, пораждащи действие в Република България) следва да се съхранява част за контролно изследване. Последното е от особено значение, доколкото прави впечатление стремежът на вещите лица, привлечени по делото, да игнорират напълно необходимостта от проверка на отразеното в обсъждания документ за

открит в устните на пострадалата биополимер „метал за татуировки“, съответно няма изразено становище, какво представлява той, дали такъв може да се установи и понастоящем, какво следва да се предприеме в тази насока и дали може да се направи връзка между така намереното високомолекулно съединение и състоянието на Ц.. Не е проведен въпреки и анализ на приобщените снимки и записи от образни изследвания, които отново само са цитирани, но остава неясно кое от тях е насочило вещите лица към извод за липса на причинени в резултат на процедурата травматични увреждания. В тази връзка, за пореден път съдът не открива коментар в заключението, дали в случай че се приеме за вярно състоянието, отразено в документите на д-р Р. и д-р Г., то сочи ли на причинена телесна повреда именно към момента на манипулацията през 2013г., актуално и към момента на изследването и от какъв вид (средна или тежка) е тя. Изясняването на този въпрос е наложително с оглед обстоятелството, че при евентуален положителен извод ръководно - решаващият орган ще бъде изправен пред необходимостта да извърши преценка и за това дали не се разкриват основания за прилагане института на погасителната давност за преследване.

Като порок на изготвената допълнителна експертиза следва да се отбележи и формалното препращане като основа за изводите на вещите лица към заключения по допуснати експертизи в хода на гражданско производство, развило се пред Софийски градски съд и Софийски апелативен съд по повод подаден иск от Г. Ц. за непозволено увреждане срещу „С. г.“ООД и д-р Б.. Тези материали, представени с протокол за доброволно предаване от свид. Бърдаров, обаче не обладават характеристиките на експертизи в настоящия наказателен процес. Така обсъжданите становища са предоставени от вещи лица, боравили с доказателствен материал, който не е приобщен в наказателното производство, специалистите, които са ги изготвили, не са били назначени по съответния ред, иманентно включващ и разяснението на отговорността по чл.291 от НК, а съществена част от въпросите, по които те са вземали отношение, не са били формулирани при възлагането на някоя от експертизите по настоящото дело. Вещите лица е недопустимо да се позовават върху изводите на експертите от гражданското дело, а е следвало да изградят и защитят собствени тези, анализирайки целокупния доказателствен материал, като преценят и доколко е било допустимо да вземат отношение по отделни въпроси, изискващи специалност „Козметична (естетична) хирургия“ (понастоящем „Пластично възстановителна и естетическа хирургия“), каквато никой от тях не е притежавал. Въпреки, подобен порок в аналитичната си дейност е допуснал и самият наблюдаващ прокурор, който обсъжда в своето постановление материалите, приобщени от гражданското производство, придавайки им стойност на експертизи по наказателното дело, с която те обективно не се отличават. Подобен подход кореспондира с недопустимо смесване на характера на експертизата като способ за проверка и подпомагащ оценката на събран по конкретно производство доказателствен материал и доказателствата, респ. доказателствените средства. (относими разсъждения в тази насока се откриват в статията „Процесуална природа на експертизата в наказателния процес (критически бележки)“, автор акад. Ст. П.).

Тук е мястото да се сподели и разбирането на този съдебен състав, че решенията, с които са отхвърлени гражданските претенции на пострадалата срещу д-р Б. за обезвреда поради отсъствие на граждански деликт, също цитирани в атакуваното постановление, не могат да бъдат достатъчни доказателства за липсата на извършено престъпление, дори и хипотетично да се приеме, че последното от тях - това на Апелативен съд – София, е влязло в сила (по делото не е събрана такава информация). Този извод следва и от нормата на чл.14, ал.2 от НПК. Влезлите в сила решения на гражданските съдилища биха могли да се разглеждат като писмени доказателства, но те следва да се преценяват на общо основание - с оглед тяхната допустимост и кореспонденция с останалата по делото доказателствена съвкупност. Анализът на доказателствата е суверена дейност на всеки прокурор или съд, пред когото е поставен за разглеждане конкретен казус. В тази дейност решаващият орган следва да изхожда изключително от събраната в условията на непосредственост доказателствена маса, нейния вътрешен синхрон, консолидация и логически взаимосвързки. Недопустимо е възлагане на изискване към прокурора или към съда, когато действат като решаващ орган, да ревизират оценката на доказателствата, нагаждайки я към тази, дадена от друг съдебен орган по различен повод, още по-малко да ограничават съжденията си с аргументация по повод кредитиране на доказателства по друго дело. В този смисъл, обстоятелството, че съдът, разглеждал гражданското производство, не е възприел основателността на предявения пред него иск от Ц. и мотивите за това решение, не обвързват нито прокурора, нито контролиращия съдебен състав при дължимата оценка на доказателствения материал, въз основа на която трябва да се сподели становище дали се кредитират приобщените гласни, писмени доказателства и доказателствени средства, включително изготвените експертни заключения и от гледна точка на тяхната съдържателна достатъчност за доказване на извършено престъпление по чл.134 от НК.

Не на последно място, впечатление прави и последният отговор на вещите лица от допълнителната комплексна съдебно – медицинска експертиза. С него по същество те вземат отношение по въпрос, изискващ познания из областта на съдебната психиатрия, без да притежават такава специалност. Същевременно, становището им е дадено в дисонанс със заключението на повторната съдебно - психиатрична експертиза, която не открива смущения в психичния мир на пострадалата, подлежащи на обсъждане като заболяване, накърнило когнитивните ѝ функции. Впрочем, тези противоречия в приетите по делото заключения на вещи лица не само че не са анализирани в прокурорския акт, но и отговорът в допълнителната съдебно - медицинска експертиза, обсъждан понастоящем, е цитиран като част от аргументите, с които прокурорът обосновава извода си за липса на престъпление, без да е предприел допълнителна проверка, към която всъщност така изразеното мнение насочва.

С оглед така констатираните пропуски при изготвянето на експертизата и очевидната ѝ необоснованост, ръководно - решаващият в досъдебната фаза орган следва да обсъди необходимостта не само от назначаване на повторна такава, но и евентуалното ѝ възлагане на различни вещи лица, независимо дали вписани към списъците на Софийски градски съд

или извън неговия окръг. Нужно е да бъде обмислено и включването на специалист по „Пластично възстановителна и естетична хирургия“, доколкото инкриминираната медицинска манипулация попада именно в компетентността на тези специалисти, съобразно и действащия към 2013 г. медицински стандарт „Козметична (естетична) хирургия“, утвърден с Наредба №6 от 4 април 2008 г., издадена от Министерство на здравеопазването. Същевременно, важно е да се изясни, има ли или се изключва негативен увреждащ здравето резултат от интервенцията, който не е бил част от резонните странични ефекти, описани в бланката за информираното съгласие, но е бил предвидим и предотвратим при проява на професионализъм от страна на манипулиращия екип, дали пациентката е спазвала препоръките след процедурата, имала ли е предхождащи здравословни проблеми или придружаващи заболявания, за които е следвало да се информират лекарите и да ги обсъдят преди инжектирането на филъра, може ли да се говори за забавени инфекции в резултат на апликацията (поради неправилно изпълнение, поради неспазване на правила за сигурност, на хигиена, ползване на негоден медикамент и пр.), които обаче да са свързани само с нея, а не с поведението на пациента и най- вече възможно ли е такива физиологични реакции, като описаните от Ц., да се получат при инжектирането на различен от хиалурон агент, в частност описания в доклада на д-р Р. и изследването на д-р Б. Г. или такъв, непредназначен за инфилтриране в областта на лицето, съответно от какъв вид и биха ли останали следи от него в тъканта към датата на изследването в Кралство Испания, респ. към настоящия момент. В последната хипотеза ще следва да се обсъди и необходимостта от ползване на международни правни инструменти с оглед събиране на доказателства на територията на Кралство Испания.

Тук е мястото да се посочи, че в преграждащото пътя на наказателното производство постановление, макар да е преразказано съдържанието, отсъства въобще анализ на свидетелските показания, приетите експертни заключения и писмени документи, при който да е обоснован извод, кои доказателствени източници са кредитирани с доверие и кои остават изолирани и поради това не следва да бъдат обсъждани за изводи по фактите. Липсва аргументация, кое от заключенията на съдебно- психиатричните експертизи се възприема – дали първоначалното, при което се коментира невъзможност за категоричен отговор на въпроса относно менталната годност на освидетелстваната, или повторното, застъпващо теза за психично здраве и отминали временни депресивни състояния, неповлияли върху когнитивните ѝ способности. Не се открива отговор, в случай че се приема второто заключение, то поради какви причини не се кредитират като достоверни показанията на свид. Ц. за провокирани от козметичната апликация увреждания на здравето ѝ, продължили в значително дълъг период от време след нея, а се извършва позоваване върху допълнителната комплексна съдебно- медицинска експертиза, категорично отхвърляща вероятността от проявена непредпазливост от лекарите, респ. за психиатрична нозология на оплакванията. Обратното, в случай че се кредитира становището на първата експертиза, съпоставено с отговора на последния въпрос от страна на вещите лица по допълнителната съдебно- медицинска експертиза, и се отправят съмнения към показанията на пациентката, то какви са причините, поради които не са следвани указанията на

предходните съдебни инстанции за задълбочено изследване на психиатричния статус на Ц. (включително чрез допълнителни изследвания в стационарни условия, като в тази насока дори липсва изрично отправена към нея покана, на която тя да е отговорила).

Изчерпателност в подхода към доказателствения процес е била особено необходима, когато противоречията в доказателствения материал са съществени, пряко повлияват върху възможността да се проведе анализ на информационните източници, респ. не позволяват да се изведе убедителен отговор относно това коя теза следва да бъде отхвърлена и коя възприета за обстоятелствата около извършената медицинска манипулация и наличието или липсата на здравословни увреждания у пострадалата, поставени в причинна връзка с нея. Тези изводи обаче следва да бъдат формирани категорично едва след положени усилия да се отстранят всички несъответствия и да се запълнят пропуските в доказателствения материал, така че в цялост да бъде очертана фактическата обстановка. С оглед изложените по-горе доводи, настоящият съдебен състав застъпва разбирането, че разкриването на обективната истина по делото е налагало да се осмисли необходимостта от ревизия на заключенията на медицинските експертизи по делото, привличане на други вещи лица, сред които и такова със специалност „Пластично- възстановителна и естетична хирургия“ и поставянето на допълнителни въпроси пред тях, а при необходимост и съдебно психологически и психиатрични изследвания на Г. Ц., респ. да се прецени разкрива ли се необходимост и от инициране на допълнителни действия по разследването за проверка достоверността на изложените твърдения на всички свидетели по делото. Единствено подобен подход би могъл да обезпечи законосъобразност на извода за отсъствие на основания за ангажиране на наказателната отговорност за извършено престъпление на определено лице.

В резюме, този съд споделя становище, че по делото не е изчерпан потенциалът от способности за събиране на относим доказателствен материал с оглед пълното изясняване на обстоятелствата по делото и правилното извеждане на взаимовръзките между тях. Едва след извършването на допълнителни действия по разследването и след проведен доказателствен разбор, наблюдаващият делото прокурор следва да прецени по вътрешно убеждение дали е извършено престъпление от наказателноотговорен субект, респективно каква е неговата материалноправна квалификация.

Изтъкнатите съображения мотивират съда да отмени атакувания прокурорски акт като необоснован и незаконосъобразен и да върне делото на СРП за изпълнение на задължителните указания по прилагане на процесуалния наказателен закон.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 6, т. 3 НПК, Софийски районен съд, НО, 2-ри състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ изцяло Постановление от 11.07.2022г. на прокурор в Софийска районна прокуратура, деловодно изведено на 13.07.2022г., с което на основание чл. 243, ал.1, т.1,

вр.чл.24, ал.1, т.1, предл. 2 НПК, е прекратено наказателното производство по досъдебно производство №15232/2018 г. по описа на 04 РУ-СДВР, респективно пр. пр. №1396/2018 г. по описа на СРП, образувано и водено за престъпление чл. 134, ал. 2, вр.ал. 1 от НК, като необосновано и незаконосъобразно.

ВРЪЩА делото на Софийска районна прокуратура за изпълнение на задължителните указания по прилагане на процесуалния наказателен закон.

ПРЕПИСИ от определението да се връчат на СРП и на Г. С. Ц. (чрез нейния повереник – адв. С.).

Определението подлежи на обжалване и/или протестиране в седемдневен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____